

Калинонько гірка, в снігу калино,
мороз твій кетяг пізній опалив.
Ой як горить, горить твоя кровина
і гріє сутінь стомлених полів.

Любове, не доламана до решти,
ще птаством не докльована в югу,
чому ж, чому солодшою стаєш ти,
калино, поморожена в снігу?

Калинонько ясна... Гіркотно-спіла.
Піснями ти квітуєш із віків.
Моєму серцю дай своєї сили,
аби не впасти в глибину снігів.

Солодка ти, бо гордо не здаєшся
в жорстокий холод і страждань сніги.
І знов з калини в пісню розів'єшся —
хай серце розірветься од жаги...

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.